

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou ve věci

žalobkyně: L. B.

proti

žalovanému

Ministerstvu vnitra České republiky

se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 6. 2019, čj. OAM-256/ZA-ZA12-ZA22-2019

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Včasnou žalobou žalobkyně napadla rozhodnutí, kterým žalovaný rozhodl o neudělení mezinárodní ochrany dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. Žalovaný po provedeném řízení dospěl k závěru, že u žalobkyně nejsou naplněny žádné důvody, pro které by jí měla být udělena mezinárodní ochrana.

II. Shrnutí žalobní argumentace

2. Žalobkyně uvedla, že považuje napadené rozhodnutí za nezákonné, neboť Gruzie v jejím případě nemá být považována za bezpečnou zemi původu a žalované tak hrozí újma, jestliže by byla nucena navrátit se do země svého původu. Žalovaný porušil zákonná ustanovení k posouzení humanitárního azylu, zejména nesprávně identifikoval důvody žalobkyně k podání žádosti. Žalovaný za ně označil snahu legalizovat pobyt a nikoliv zdravotní stav žalobkyně a její úmysl léčit se na území ČR. Žalovaný nezjistil stav věci takovým způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, neopatřil si dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí, zejména nezkoumal skutečný zdravotní stav žalobkyně. Ten podle žalobkyně je natolik vážný, že odůvodňuje udělení humanitárního azylu. V napadeném rozhodnutí není dostatečně zkoumán vliv návratu na zdraví žalobkyně, která své potíže vnímá jako značnou komplikaci srovnatelnou s nelidským a ponižujícím zacházením.
3. Žalobkyně navrhla napadené rozhodnutí zrušit.

III. Vyjádření žalovaného

4. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že s námitkami uvedenými v žalobě nesouhlasí, neboť neprokazují, že by žalovaný porušil některé ustanovení správního řádu či zákona o azylu. Žalovaný odkázal na obsah správního spisu; napadené rozhodnutí nepovažuje za vadné, nesprávné či nezákonné. Správní orgán zjistil skutečný stav věci, případ posuzoval ve všech souvislostech, zabýval se všemi skutečnostmi, které žalobkyně v průběhu správního řízení uvedla, opatřil si potřebné podklady a objektivní informace pro rozhodnutí. Po jejich posouzení však nezjistil žádné důvody pro udělení mezinárodní ochrany dle § 12, § 13, § 14, §14a či § 14b citovaného zákona o azylu, proto nebyla mezinárodní ochrana udělena v žádné z jejích forem.
5. Ve vedeném pohovoru s žalobkyní jí správní orgán umožnil sdělit vše, co považovala za nutné. Žalobkyně se dále seznámila se shromážděnými podklady, jejich doplnění nenavrhla, ani se nevyjádřila ke zdrojům informací. V odůvodnění napadeného rozhodnutí pak žalovaný velmi podrobně, jasně a srozumitelně vyhodnotil důvody, pro něž žalobkyně žádá o udělení mezinárodní ochrany z hlediska všech forem této ochrany, i s ohledem na její příběh. Žalobkyně neměla v zemi původu žádné potíže relevantní z pohledu azylového zákona.
6. Žalovaný doplnil, že námitka žalobkyně, že by Gruzie v jejím případě neměla být považována za bezpečnou zemi původu, je irelevantní. Její žádost žalovaný neposoudil dle § 16 odst. 2 zákona o azylu, tedy jí nezamítl jako zjevně nedůvodnou s tím, že žalobkyně pochází z bezpečné země původu, ale zabýval se jí z hlediska všech forem mezinárodní ochrany.
7. Žalobkyně neuvedla žádný důvod hodný zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu. Její zdravotní stav hodnotil žalovaný na str. 4 a 5 napadeného rozhodnutí, a to i z hlediska možnosti léčby v zemi původu.
8. Z uvedených důvodů žalovaný trvá na zamítnutí žaloby v plném rozsahu.

IV. Posouzení věci krajským soudem

9. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) a po prostudování obsahu správního spisu v kontextu s žalobními námitkami pak dospěl k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům. Soud věc rozhodoval bez nařízení jednání, v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s.
10. Z obsahu předloženého správního spisu vyplývá, že žalobkyně podala dne 13. 3. 2019 žádost o mezinárodní ochranu. Dne 19. 3. 2019 k žádosti doplnila, že má potíže se srdcem, s kyčlí a vysoký krevní tlak, jinak je zdravá. Jako důvod žádosti uvedla, že do ČR přijela za synem, který v nejbližší době podstoupí operaci kolene a ona by mu chtěla poskytnout pomoc. To jsou veškeré důvody, proč žádá o mezinárodní ochranu. V pohovoru ze dne 19. 3. 2019 uvedla, že synovi je 31 let a kromě pomoci s ním chce být i v kontaktu. Jiný způsob legalizace pobytu v ČR nezvažovala, nic o tom neví, tento jí poradil syn. Problémy s vycestováním ze země neměla, v Gruzii žádnou léčbu nepodstoupila, ani nenavštěvovala lékaře. Léčbu nepodstoupila, neboť je z chudé rodiny; zdravotní pojištění měla, ale nevěřila, že by jí nějakým způsobem pomohli, tak se léčila sama. Nemohla všeho nechat a chodit po doktorech, musela se starat o pole a o rodinu. Když ji jednou odvezla sanitka na vyšetření, za dva dny již musela domů starat se o hospodářství. Péče jí byla poskytnuta zdarma. Užívá nyní volně dostupné léky. Od pobytu v ČR očekává, že bude se svým synem a sama se nechá také lékařsky vyšetřit. Ve vlasti žádné jiné problémy neměla, ani s policií nebo státními orgány. Žalobkyně potvrdila, že uvedla všechny důvody své žádosti o mezinárodní ochranu.
11. Součástí správního spisu jsou dále informace shromážděné žalovaným ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Gruzii. Žalovaný vycházel ze zprávy Mezinárodní organizace pro migraci (IOM) – Údaje o zemi Gruzie – březen 2018, zprávy Švýcarského Státního sekretariátu pro migraci – Gruzie, 21. 3. 2018, Informace OAMP – Gruzie: Bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 3. 7. 2018, Hodnocení Gruzie jako bezpečné země původu z dubna 2019, Informace MZV ČR č. j. 104648-8/2019-LPTP ze dne 4. 4. 2019. S podklady pro rozhodnutí ve věci byla žalobkyně seznámena dne 13. 6. 2019.
12. Krajský soud na úvod předesílá, že není smyslem soudního přezkumu podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, čj. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, čj. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, čj. 2 Afs 37/2012-47; všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).
13. Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, § 13 nebo § 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.
14. Důvody udělení azylu upravuje zákon o azylu v ustanovení § 12 tak, že azyl se udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach

z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

15. Krajský soud ve shodě se žalovaným konstatuje, že žalobkyně nebyla v zemi svého původu pronásledována ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, ani nemá odůvodněný strach z pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu. V odůvodnění odkazuje soud na napadené rozhodnutí, proti němuž ostatně žalobkyně v tomto ohledu ani nic nenamítala.
16. Za zákonné a zjištěným informacím odpovídající považuje krajský soud i neudělení azylu dle § 13 zákona o azylu. K udělení azylu dle § 13 zákona o azylu (tzv. azyl za účelem sloučení rodiny), který zohledňuje rodinné vazby a uplatňuje se vůči zákonem vymezenému okruhu rodinných příslušníků azylanta, nebyl v případě žalobkyně rovněž shledán zákonný podklad, neboť není rodinným příslušníkem azylanta, jemuž byl udělen azyl dle § 12 nebo 14 cit. zákona. Přestože žalobkyně má na území ČR syna, on sám je žadatelem o mezinárodní ochranu a soudu je z vlastní činnosti známo, že tato mu udělena nebyla, a to ani po přezkumném řízení soudním.
17. Pokud jde o udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu, žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí zabýval individuální situací žalobkyně ve vztahu k udělení této formy azylu, neshledal však opodstatněnost pro jeho udělení, neboť žalobkyně v průběhu řízení žádné mimořádné skutečnosti neuváděla. Na str. 4 a 5 se žalovaný zabýval žalobkyní sdělenými zdravotními obtížemi, krajský soud je přesvědčen, že s ohledem na sdělené obtíže, zcela dostatečně. Konstatoval i podklady o zdravotní péči v Gruzii, s jeho zjištěním, že zdravotní obtíže žalobkyně nejsou tak závažné, aby mohly znamenat udělení humanitárního azylu, soud plně souhlasí. Žalobní námitky v tomto směru považuje za nadnesené, žalobkyně neuváděla žádné těžké onemocnění, pro které by musela podstupovat v zemi původu soustavou léčbu, nebo skutečnost, že by jí potřebná léčba byla odpírána.
18. Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
19. Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování.

20. Žalovaný se odůvodnění neudělení doplňkové ochrany věnoval na stranách 6 a 7 napadeného rozhodnutí. Vycházel především z výpovědi žalobkyně, na níž soud rovněž odkazuje. Sama žalobkyně uváděla, že jejím jediným důvodem pro podání žádosti je skutečnost, že chce být v ČR se synem; sama dokonce uváděla, že se chce poté do Gruzie vrátit. V zemi původu se neléčila, pouze příznaky, které pociťovala, léčila volně dostupnými léky. Krajský soud nemůže souhlasit se žalobkyní v tom, že její potíže jsou komplikací srovnatelnou s nelidským a ponižujícím zacházením. Sama žalobkyně uvedla, že v Gruzii má zdravotní pojištění a péče jí byla poskytnuta zdarma.
21. Situace žalobkyně nedosahuje takové intenzity, aby bylo možné udělit žalobkyni doplňkovou ochranu z důvodu zvláštního zřetele spočívající v jejím zdravotním stavu. Pouhý fakt, že v zemi původu je zdravotnická péče na nižší úrovni, než v České republice, nepostačuje k udělení mezinárodní ochrany. Krajský soud k tomu odkazuje na judikaturu ESLP, který ve věci Paposhvili v. Belgie [2016] dospěl k závěru, že pod „velmi výjimečné případy“, ve kterých článek 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod znemožňuje vyhoštění, lze podřadit pouze vyhošťování vážně nemocné osoby, u níž závažné důvody zakládají domněnku, že ačkoliv není v bezprostředním ohrožení života, nedostatek vhodné péče či přístupu k ní v přijímající zemi představuje riziko skutečného nebezpečí vážného, rychlého a nevratného zhoršení jejího zdravotního stavu vedoucího k intenzivnímu utrpení nebo výraznému snížení předpokládané délky života. Je zřejmé, že nastoleným kritériím případ žalobkyně nevyhovuje.
22. Krajský soud po zhodnocení informací poskytnutých žalobkyní, posouzení doby a motivu jejího odchodu z vlasti, důvodu podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany a podkladových informací, nedospěl k závěru, že by žalobkyni v případě návratu do vlasti hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy pro některý z důvodů dle § 14a odst. 2 zákona o azylu. V projednávaném případě důvody (reálné a bezprostředně hrozící), představující nelidské či ponižující zacházení, shledat dle názoru soudu nelze, neboť žalobkyně ve své vlasti problémy se státními orgány a bezpečnostními složkami neměla, politicky aktivní nebyla.
23. Po provedeném přezkumu má soud za to, že žalovaný se dostatečně a přezkoumatelným způsobem zabýval všemi zákonnými důvody pro udělení některé z forem doplňkové ochrany, jakož i posouzením hledisek vážné újmy dle § 14a odst. 2 zákona o azylu, a proto se s jeho závěry a odůvodněním i této části rozhodnutí ztotožňuje a odkazuje na ně. Z odůvodnění rozhodnutí je zřejmé, že se zabýval žádostí důsledně tak, že podrobil zkoumání důvodů pro každé ustanovení zvlášť, přičemž nedospěl k závěru o naplnění byť jen jediného z nich.
24. Pro úplnost lze poznamenat, že ustanovení § 14b zákona o azylu upravuje doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny. Ani podmínky pro aplikaci tohoto ustanovení žalobkyně nesplňuje, když žádnému z jejích rodinných příslušníků nebyla udělena doplňková ochrana.
25. Nelze přisvědčit námitce žalobkyně, že žalovaný nerefletoval situaci v zemi původu a dostatečně se s ní neseznámil. Dle krajského soudu si správní orgán obstaral dostatečné informace z různých zdrojů. Krajský soud považuje shromážděné podklady za dostatečné, objektivní a aktuální, vyvážené. Žalobkyně byla se všemi podklady seznámena. Žadatelka k uvedeným podkladům neuvedla nic, kvůli čemu by bylo možné považovat podklady za nevěrohodné, nekompletní nebo neobjektivní. Pokud jde o

bezpečnost země původu žalobkyně, tato splňuje bezpečnost ve smyslu § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu; bezpečnost dané země se neposuzuje ad hoc, nýbrž dle ustáleného seznamu, který poskytuje prováděcí vyhláška. Podle § 2 bod 7. vyhlášky č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu, považuje Česká republika Gruzii, s výjimkou Abcházie a Jižní Osetie, za bezpečnou zemi původu. Žalovaný se přesto zabýval žádostí žalobkyně meritorně, tedy poskytl žalobkyni důslednou ochranu a přezkum jejího případu, přestože žalobkyně netvrdila žádné takové okolnosti, které by zpochybňovaly, že v jejím případě není země původu bezpečná pro ni samotnou.

26. Vzhledem k výše uvedenému soudu nezbyvá než zopakovat, že **azylové řízení je specifickým důvodem pro povolení pobytu na území České republiky a nelze ho zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území republiky**, tak jak jsou upraveny zákonem o pobytu cizinců. S učiněnými závěry žalovaného se tak soud plně ztotožnil.

V. Závěr a náklady řízení

27. Krajský soud uzavírá, že neshledal formální nedostatky napadeného rozhodnutí ani žádné vady správního řízení, které předcházelo jeho vydání. Napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě náležitě zjištěného stavu věci (§ 3 správního řádu) a žalovaný rozhodnutí řádně odůvodnil (§ 68 odst. 3 správního řádu). Pochybení soud neshledal ani v případě opatření podkladů pro vydání rozhodnutí a jejich hodnocení (§ 50 správního řádu). Žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, proto soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
28. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., když ve věci úspěšný žalovaný náhradu nákladů řízení nežádal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 6. října 2020

JUDr. Jana Kábrtová v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení: R. V.